

GÜNLERİN KÖPÜĞÜ 1001

İsmail KARAKURT

Harfler, 12 Ağustos 2013, Sancaktepe
“Harfler düştü buluttan
Yazılacak az sonra.”

- Nuri Pakdil / Ahid Kulesi

Tüp Kuyruğu, 18 Ekim 1978, Yozgat

Bugün tüpümüz bitti. Abim, Feramuz’la beni tüpü değiştirmemiz için çarşıya gönderdi. Tam dört saat kuyrukta bekledikten sonra ancak değiştirebildik. Hep böyle mi olacak bilmiyorum?

Bazı İsimler, 10 Mart 1992 Salı, Kozaklı

Yaşar, Kozaklı’dan ayrıldı. Kurum değiştirdi. Kalecik Sağlık Meslek Lisesi-
ne geçti. Evde yalnız kaldım. Kar erir, zaman geçer, şarkılar avutur. Bazı isimler
kalır. Bazı insanların yalnız adı kalmaz. Dostluğu da kalır.

Dostluk deyince hep Fethi Gemuhluoğlu gelip başköşeye oturuyor. O ne
müthiş metin Allahım! Ne mübarek bir dili var.

Balaban Tekkesi, 16 Şubat 2014 Pazar, Üsküdar

“bütün yollar burada

niçin denize çıkar ibrahim

...

üsküdar’da denize nasıl bakılır ibrahim

neden kırmızı güller açar bağrında

neden ateşler basar” (Mürsel Sönmez)

Balaban Tekkesi, “*bir ulu rüyayı görenler şehri*” Üsküdar’da, Valide-i Cedid
(Yeni) Camisinin denize bakan tarafında bir zamanlar ariflerin bağrında gül aç-

tığı, âşıkları ateşlerin bastığı bir mekân... Kimi güzelliklerin izahı yok. Öyle bir güzellik ki bu mekândan bazen Ezanı-ı Muhammedi yükselmiş bazen de aşk ile âşıkların yanık hu sesleri!

Balaban Ahmed Baba hazretlerinin müezzin olarak görev yaptığı bu mes-cit veya tekke, sonradan Sa'diyye Tarikatı'nın ayinleri icra edildiği için Sa'diler Tekkesi olarak da anılmış. Kaç kez hasar görmüş, yanmış, yıkılmış, kapatılmış, mesken yapılmış ama özüne dönen/döndürülen tekke, bugün Üsküdar'ın denize bakan yüzünde, otobüs duraklarının arkasında *Balaban Tekkesi Kültür Evi* adıyla gönül ehli müdavimlerine hizmet vermeye devam ediyor.

Haliç'in kenarında, yeşil bir rüyanın içindeki Eyüp'te kalan, aziz dost, şair Cengizhan Orakçı'yla kavilleştik yarın Balaban'da olacağız.

Dağ Bayır Dolaşma, 29 Kasım 2010 Pazartesi, Turgutlu

“ve o kadar sabırsızım ki,

çölün sonuna kadar koşmak,

dağın tepesine kadar tırmanmak istiyorum

uzaklardan bir ses beni çağırıyor.” Sohrab Sepehri

Dün çocuklarla dağ bayır dolaştık. İlhan Berk de böyle demişti: “*Dün dağlarda dolaştım, evde yoktum*”. Evet, dün dağlarda dolaştık, dağ meyveleri yedik. Dik tepelerin zirvelerine çıktık. Selçuk'la ben tepenin birine çıkamadık. Mevlana çıktı. “Bir uçurum bize bakmıştı”. Biz tepenin eteğinden onu izledik. O bize el salladı. Küçükük görünüyordu. Döndü. Tırmanmaya devam... Sanki bir ses uzaklardan bizi çağırıyordu. Gittikçe gittik. Çıktıkça çıktık. Uçurumlar bize bakıyordu. Çıkmak neyse de inişleri zor oldu. Bacaklarımı bayağı zorladım. Sebep, hep dağların tepelerin arkasında ne var merakı?

Eve dönüş. Mızımızlanma.

Dizlerim ve ayak bileğim fena? Ağrılardan duramıyorum. Bu ağrılarla okula gidemem. Hastaneye gittim. Doktor, “Ayak bileğini incitmişsin, dinlendirmen lazım.” dedi. Üç gün rapor yazdı. Sızlanma. Boşluk. Kuzu kuzu oturup bir şeyler okumalıyım, müziklerimi dinlemeliyim. Fırsat bu ya, biraz da naz yapmalıyım hanıma. Gerçi sağ olsun iyi bakıyor bana. Allah için diyeceğim bir şey yok.

Sohrab Sepehri'nin şiir kitaplarını seçiyorum kitaplıktan. İnan şiirinin öncü şairlerinden. Okumaya başlıyorum. Aslında iyi bir yazı çıkar bu şiirlerden. “Suyun şairi” diyorlar. Memleketi Kaşan'daki mezar taşına yazılan naif dizeler gökyüzünün boşluğunda çınlayıp duruyormuş:

“Bana gelirsiniz şayet

yavaş ve yeğni gelin

yalnızlığımın ince

porseleni

çatlamasın”

Kahve, 21 Eylül 2013 Cumartesi, Üsküdar

Kahveyi en güzel İstanbul ağırlamış, diyorlar. Köpüğü neyse de daha esaslı şeyler eklemiş üstüne: nezaket, sohbet, bir bardak su ve kırk yıl hatır!

Yağmur, 24 Eylül 1992 Perşembe, Silvan

Yağmur yağdı bugün. Mevsimin ilk yağmuru. Ortalıkta bir serinlik. Kamufraj elbiselerimizle çeşmelerin altına girdiğimiz günler geride kalacak gibi. Bir garip-lik, askerlik yaparken yağmurun yağmasında bir garip-lik var?

Hastalık, 31 Aralık 1991 Salı, Kozaklı

Yine hastayım. Ateşler içindeyim. Yaşar ilaç aldı. Çorba yaptı. “Ağır hastasın, çorbayı içip terlemen lazım!” dedi. Serdar’la Cevher de ziyarete geldiler. Serdar, “Tüy sıklette olmasan bu kadar sık hasta olmazsın hocam!” diye yine dalgasını geçiyor. Gerçi hizmet de etmiyor değil. Fırsat bu fırsat ben de bunu kendime göre değerlendiriyorum. Sen misin hocasıyla dalgasını geçen? Sobayı yakıtıyorum, bulaşıkları yıkattıyorum. Çayları zaten hazırlıyor.

Hastalıktan mıdır nedir bir an Fazıl Hüsni Dağlarca’dan “Ağır Hasta” şiirinden mısralar mırıldanmaya başlıyorum: “Üfleme bana anneciğim korkuyorum / Dua edip edip, geceleri. / Hastayım ama ne kadar güzel / Gidiyor yüzer gibi, vücudumun bir yeri.”

Karda Üşüyenler, 08 Mart 2001 Pazar, Sarıkaya

Karda yalın ayak yürüyenler...

Aramak. ‘Himmette toprak gibi’, ruh hâlinde ‘kar gibi sıcak’lık arayanların özelliği midir?

Hangi ressam çizmişti Karda Yürüyen Kuğuları? Şu an hatırlayamıyorum. Gerçekte böyle bir şey belki de yok. Bu temayı işleyen resmin olmasını ben mi istiyorum? Budistlerin, “Yağmur Mevsimi (Vassa) Sırasında İnziva”larının olduğunu okumuştum Asaf Halet Çelebi’den *Pali Metinlerine Göre GOTAMA BUDDHA* adlı eserde. Kar mevsimine özgü inzivaları da var mıydı? İnziva ya da sürgünlük-leri? Kışın ruhunda sürgünlüğü kıskırtan bir şey mi var? Durup dururken neden “kış ruhu” dedim ki? Edward Said’e uzanmak! Soruyorum işte. Mevsimlerin, kar mevsiminin ruhu mu var? Sormak, aramak mıdır? “Aramakla bulunmaz, ancak bulanlar arayanlardır.” öyle mi? Arayınca bulunur mu her şey! Bilmiyorum ama bildiğim bir şey var o da: “İnsan aramaktır!” Yunus Emre, Türkçenin süt dişle-riyle aramış ‘karlı dağlar’ın engeline rağmen, Fuzulî su diliyle, Ferhat taşlarla konuşarak... Bu sözlere göre hayat, arayışların tarihi anlamına mı geliyor? Sahi insanoğlu neyi arar, niye arar? Bu soruya göre kar mevsimindeki içsel yolculuk-ların ortak teması nedir? Arayış mı?

Karda üşüyen çocuklar var. Ferhat gibi. Dondu kaldı karın ortasında bir çalı-nın dibinde. Karda üşüyen öğretmenler var. Karda üşüyen öğretmenleri unutabilir

miyiz? Ayşe, Halil, Şener... Hakikati aramadıklarını kim iddia edebilir? Bunları unutmak değer bilmezliğin en büyüğü olmaz mı? Kar gurbettir dağ köylerinde çalışan öğretmenler için. Kar yağdıkça yakının bildikleri her şey uzaklaşır, yorgan gibi örter mesafeleri uzaklığın verdiği acıyla.

Rabbim, rabbim! Serçeler dahi karda üşümesin!

Soğluk, 16 Haziran 1979 Cumartesi, Yozgat

Feramuz'la yürüyerek Çamlık'a gittik. Çamlık'ta gezerken ayağımızın altındaki zeminin yumuşak ve esnek olduğunu görünce merak edip hafiften kazıyarak baktık. Bir de ne görelim: Kar kuyusu! Şaşırdık. Hatta korkmadık desem yalan olur. Kuyuya kar doldurup, üzeri sapla samanla kapatılmış. Biz karın niye saklandığını anlamaya çalışıyorduk ki bir amca geldi. Karı o kuyulamış. Meğerse saklanılmasının sebebi ya yazın satmak ya da evde su içerken soğukluğundan yararlanmaktı. Bu kar kuyusuna "soğukluk" veya "soğluk" deniyormuş. Hatta Soğluk, Çamlığın bir diğer bir adymış.

*"Duman almış şu Soğluk'un başını,
Anan eyleyemez gözüün yaşını..."*

Çarşı İzni, Kitaplar 07 Kasım 1992 Cumartesi, Emirdağ

Çarşı izindeyim. Çarşı iznine çıkmış bir asker kitap okumaz mı? Neden okunmasın? Millet Emirdağ sokaklarında gezip tozsun. Halk Kütüphanesine doğru... Çarşı iznimin öğleye kadarki kısmını İlçe Halk Kütüphanesinde ayın dergilerini ve bazı şiir kitaplarını okuyarak geçiriyorum.

Öğleden sonraki kısmını ise ilçedeki tek kitapçıda. Kitabevinin sahibi öğretmen. Hoşsohbet biri. Çay içtik. Okuldan, öğrencilerden, kitaplardan konuştuk. Satın almak için Behçet Necatigil'in *Bütün Eserleri I, II, III*, Sezai Karakoç'un *Şiirler II*, Gültekin Sâmanoğlu'dan *Alacakaranlık* kitaplarını seçtim. Bu kitaplar önümüzdeki birkaç gün için kendime müthiş hediye!

Rilke'nin Dediği, 13 Eylül 2010, Turgutlu

"Kendi kendinize sorun: Büyük olmayan yalnızlık, yalnızlık mıdır? Ancak bir tek yalnızlık vardır, o da büyüktür ve katlanılması güçtür. Öyle bir an gelir ki, insan yalnızlığını kolayca elde edilen herhangi bir beraberlikle değiştirmek ister. Hiç uymadığı hâlde uyar gibi görünüp yanındaki herhangi biriyle, hatta en düzeysiz biriyle bile birlikte olmayı düşünür. Ama yalnızlığın büyüdüğü anlar, belki bu anlardır. Onların büyümesi, erkek çocukların büyümesi gibi acılar içinde olur; ilkyazın başlangıcı gibi de üzücüdür. Yalnız bu sizi şaşırtmamalı. İçe dönmek ve kendinle baş başa kalmak... İnsan buna alışabilmeli." [Rainer Maria /Genç Şaire Mektuplar]

Lodos, 19 Ekim 2014 Pazar, Şile

Bu gece yine yağmur çok çılgın, yağmur ona yoldaş! Geçen nöbetimde de böyle olmuştu. Çatı uçmuştu, sanki bir daha uçacak. Alan açık, rüzgâr doğrudan saldırıyor. Arabanın yanındaki ağaçlar da bu sefer kökten söküleceğe benziyor. Bu ikinci darbe daha ağır, bu sert saldırıyı ikinci kez kaldıracaklarını sanmıyorum. Ağaçlardan dört beş tanesini geçen ki lodosla yerlere kadar eğilmişti.

Köptük köptük kuduruyor yine Karadeniz! Uluması odama kadar geliyor. İçimde patlayan cümleler var. Bu cümlelerin bir yıldızı olmalı. Ama bir tane olsun yıldız göremiyorum, aramam nafile. Hangi karanlıkta kayboldu yıldızlar?

Yoksa ben de Goethe gibi diyeceğim:

*“Sönük bir konuksun sadece
bu karanlık yeryüzünde, bil.”*

Hüseyin’den İki Şiir, 07 Aralık 1992 Pazartesi, Emirdağ

“Yalnızlık bir susmadır yan yana iki yarım

Sonsuza atılan kuş uçar neyin peşinde” Hüseyin Alacatlı

Hüseyin’den mektup geldi. İçine iki de şiir koymuş: “Masal Çocukları” ve “Sonsuza Atılan Kuş”... Kendisinin de ifade ettiği gibi ikinci şiir diğer şiirlerinden ayrı bir hava taşıyor. Ben de ikincisini yeğlerim. Öteye çağıran bir sisi, metafizik yükü var bu şiirin. Bitmeyen dizeler, dize içinden kırılmalar, anlam patlamaları, rüya zikzakları, tamamlanmayı bekleyen bir şeyin muştucusu, ‘güzel bir’in cevabı, “yan yana iki yarım” işte. “Yalnızlık bir susmadır” dese de, bak, gülüyor, gülümsüyor, ta Erzurum’dan Afyon’a bir söyleşinin içinde. Benimle, onunla aslında her şeyle konuşuyor. Hele o ‘iki yarım can elmasım yüreciğim’ dizesi ne de samimi, yerli yerine oturmuş. Buzdan ırmaklar eriyor. Derinlerden dalgalar harflere şenlik duruyor içimizde.

Hüseyin, hakikaten kibar ve naif bir adam. Ne de olsa benim azizim, kadim dostum. İnsan soyunun insan güzelinden... Acemiliğini tamamlamış şu askerciği telefonla arıyor. Bu yetmezmiş gibi mektuplar yazıyor, yeni şiirlerini benimle paylaşıyor. Saf, duyarlıklı, fedakâr dokusu devam ediyor. Bu özelliklerini unutmam. Özledim bu güzel çocuğu. Âşık oldu. Nişanlandı. “Âşık olmak çok güzel ve ilginç!” diye yazmış. Tecrübe edilmiş ne denilebilir ki?

Şiirdir Bu, 22 Şubat 1992, Kozaklı

Bazı günler, bazı anlar döş kemiğinizi oyan bir şeye yakalanırsınız. Bu yakalanışın içi ve dışı düşünemeyeceğiniz bir derinliği vardır. Bu anlar size sonsuzluğu da bağışlayabilir. Bıçak gibi döner içinizde, gerilmiş yaydan çıkan ok gibi oyar kalbinizi. Çırpınırsınız, yaralanırsınız. İç ve dış arasında yalazlanır yanarsınız. Hayatınızın tehlikede olduğu hissine kapılırsınız. Uzun menzilli bir sancı acı verir. Göğüs kafesi daralır. Can darlanır. Kelimelerin kendinden büyük, kelimelerin içi-

ne yayılan bir şey kan gibi, hava gibi göğsünüzü genişletir. Bunun tamamı sözle anlatılamaz. Başlangıcı dayanılmaz haz, bitişi büyük bir boşluk... Ama bu boşluk hırsı sevmeyen söz kuşunun gelecekte yine uçacağı zamanların boşluğudur.

Bazı anları sonsuzluğun terkisine yükleyen şiiirdir bu.

Stephan Micus Dinlemek, 09 Haziran 2010, Turgutlu

Ey Tanrım!

“Siz her şeyi, her şeyi bilirsiniz...”

Ne kadar yoksul biri olduğumu da,

Siz her şeyi, her şeyi bilirsiniz...” [Paul Perlaine]

Ey Tanrım! Seksen dokuzdan beri, nice gece, Stephan Micus dinliyorum. Kanıma karıştı iyice. Dinledikçe binlerce duygunun içine düşüyorum. Müzikle insanın ruhuna nasıl dokunulur iyi bir örnek. Micus dinleyebilmek için sağlam bir ciğer olması gerekiyor. Bir ara Nusrat Fateh’te böyleydi. Perişan ediyordu beni. Ama Micus’taki ağırlık Fateh’te yok.

Bahçe Yeşil, 30 Mayıs 1988, Ankara

“Yaprak döker bir yanımız

Bir yanımız bahar bahçe” (Hasan Hüseyin)

Mehmet bağdaş kurdu; Hüseyin, İrfan ve ben ayaklarımızı uzattık bölümün önündeki bahçede oturuyoruz. Bahardan, yazdan, sınavlardan konuşuyorduk ki foto şipşak geldi. “Bir kare ister misiniz beyler!” dedi. “Tamam, hatıra olsun!” dedik. Oldu bile. Birkaç gün sonra gelirim diyerek uzaklaştı foto şipşak.

Mesaj, 29 Aralık 2010, Turgutlu

Öykücü Fikri Özçelikçi’nin Facebookta paylaştığım “Bahar Ağrısı” adlı şiirim için mesajı şöyle. “Akıp giden bir şiiriniz var İsmail Bey, kolay okunuyor; insanı kuşatıyor; bir anda çağrışımlar denizine atıyor. Uсталık da bu olsa gerek. Kutlarım.”

Ayrılık, 10 Şubat 1993, Çarşamba, Çiğdemli

Çaresizlik içinde daimi ayrılık bundan gayrisi değil:

“Arz-ı hâl etmeye cânâ seni tenhâ bulamam,

Seni tenhâ bulacak kendimi aslâ bulamam.” (Ulvî)